

РЕШЕНИЕ

№ 300

гр. София, 14.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 13 състав,
в публично заседание на 17.12.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николай Ангелов

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **5842** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК). Жалбоподателят [фирма], ЕИК[ЕИК] , със седалище [населено място], [улица], вх.Б, ет.1, ап.1 чрез Г. М., в качеството на управител, чрез адв. Т. срещу Ревизионен акт /РА/ №Р-22221018001261-091-001 от 09.10.2018 г., издаден от Т. П. Н. – орган, възложил ревизията и Т. И. В. - ръководител на ревизията , потвърден в обжалваната част от директора на дирекция ОДОП при ЦУ на НАП с решение № 399/08.03.2019 г., с който на дружеството е отказано право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 25068,90 лв, ведно с лихви в размер на 1759,34лв. В жалбата е въведено оплакване, че в описаната част ревизионният акт е незаконосъобразен, явно необоснован и немотивиран. Искането до съда е за постановяване отмяна на ревизионния акт. В съдебно заседание редовно призован се представлява от адв. Т., който моли съда да отмени акта и присъди разноски в производството.

Ответникът – Директорът на дирекция ”ОДОП” при ЦУ на НАП – [населено място], редовно призован чрез юриск.Г. намира жалбата за неоснователна и моли съда да я отхвърли. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СГП редовно уведомена не изпраща представител в производството .

От фактическа страна се установява:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22221018001261-020-001 от 01.03.2018 г., връчена по реда на чл. 29, ал. 4 от ДОПК на 07.03.2018 г., издадена от Т. П. Н., на длъжност началник сектор „Ревизии“, дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. е

възложено извършването на ревизия на [фирма] за определяне на задълженията на дружеството по ЗДДС за период от 01.11.2017 г. до 31.01.2018 г. Съгласно чл. 114, ал. 1 от ДОПК, считано от датата на връчване тече определеният тримесечен срок за извършване на ревизията и изтича на 07.06.2018 г. Със ЗВР №Р-22221018001261-020-002 от 06.06.2018 г. и №Р-22221018001261-020-003 от 03.07.2018 г., издадени от органа издал първоначалната ЗВР, е продължен срокът за извършване на ревизията до 06.07.2018 г., съответно до 06.08.2018 г. Т. П. Н. е определена да изпълнява функциите на компетентен орган по чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК и чл. 119, ал. 2 от ДОПК със Заповед №РД-01-803 от 07.06.2017 г.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22221018001261-092-001 от 20.08.2018 г., връчен на деклариращия електронен адрес на дружеството на 31.08.2018 г. Дружеството не е упражнило правото си по чл. 117, ал. 5 от ДОПК и срещу издадения РД не е постъпило писмено възражение.

Ревизията приключва с РА №Р-22221018001261-091-001/09.10.2018 г., издаден на основание чл. 119, ал. 2 от ДОПК от Т. П. Н., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. – орган, възложил ревизията и Т. И. В., на длъжност старши инспектор по приходите при ТД на НАП С.–ръководител на ревизията. РА е връчен по електронен път на 10.10.2018 г.

Като краен резултат от проведеното ревизионно производство с оспорвания РА на дружеството е установен допълнително ДДС за внасяне в размер на 25_068,90 лв. и са начислени лихви в размер на 1_759,34 лв. Корекцията произтича от непризнатото право на приспадане на данъчен кредит на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1, във връзка с чл. 6 от ЗДДС по 17 фактури, издадени от [фирма] за данъчни периоди м. 11.2017 г., м. 12.2017 г. и м. 01.2018 г.

Процесната ревизия е първа за посочените периоди и видове задължения.

В хода на ревизията с цел изясняване на факти и обстоятелства от значение за определяне данъчните задължения на ревизираното дружество и обезпечаване на необходимите доказателства са извършени редица процесуални действия, които са подробно описани в констативната част на изготвения РД, неразделна част от РА, по смисъла на чл. 120, ал. 2 от ДОПК.

На основание чл. 37, ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК на ревизираното лице са връчени две искания за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице /ИПДПОЗЛ/. В отговор на същите от [фирма] са представени доказателства подробно описани в констативната част на РД.

От органите по приходите е извършено и посещение в офиса на дружеството /съвпадащ с адреса на [фирма] с ЕИК[ЕИК] – дружеството обслужващо счетоводно ревизираното лице/, находящ се на адрес [населено място], [улица], където са прегледани първични счетоводни документи, удостоверено с протокол обр. Кд-73 №1238993/18.07.2018 г.

Органите по приходите са установили, че през ревизирия период дружеството извършва строителна дейност на промишлен обект – завод „Ново стъкло“, Пакетажен цех, Разширение цех 202, находящ се в [населено място] пазар, [улица]. За осъществяване на дейността си през периода дружеството разполага с кадрова обезпеченост.

На основание чл. 45 от ДОПК в хода на ревизионното производство е инициирана насрещна проверка на [фирма], основен доставчик на дружеството през ревизирия период. Резултатите от извършената насрещна проверка са обективирани в Протокол

за извършена насрещна проверка /ПИНП/ №П-22220418044053-141-001/09.05.2018 г. Съгласно констатациите на същия изготвеното ИПДПОЗЛ с изх. №П-22220418044053-040-001 от 13.03.2018 г. е връчено по реда на чл. 32 от ДОПК на 18.04.2018 г. От [фирма] не са представени в законоустановения срок изисканите документи и писмени обяснения.

Органите по приходите са направили справки за относими за доставчика обстоятелства по данни от информационната система на НАП. Установено е, че на 06.02.2018 г. доставчикът е deregистриран по инициатива на данъчен орган, при установени обстоятелства по чл. 176 от ЗДДС. Предмет на изследване е доставката на материали и СМР по 17 фактури, издадени от [фирма], във връзка с които през ревизирия период жалбоподателят е ползвал данъчен кредит в размер на 25_068,90 лв. Процесните фактури са отразени в отчетните регистри по ЗДДС на доставчика, но фактурите издадени през м. 11.2017 г. и м. 12.2017 г. са отразени с получател друго дружество, а не ревизираното лице. От органите по приходите е констатирано още, че на 14.12.2017 г. в дружеството са назначени 14 лица на трудов договор на длъжности „общ работник строителство на сгради“, „работник строителна изолация“, „арматурист“, „шпакловчик“ и „кофражист“.

Предвид гореизложеното и на основание чл. 57 от ДОПК са изискани документи и писмени обяснения от три лица, назначени на трудов договор в [фирма] през ревизирия период, както следва:

- с ИПДПОТЛ №Р-22221018001261-041-001/31.07.2018 г. е изискано от В. М. Я. с ЕГН [ЕГН] да представи копие от трудовия договор, сключен с горечитирания доставчик; документи във връзка с получени възнаграждения и удържани осигурителни вноски по същия; копие от трудова книжка; копие от длъжностна характеристика, както и писмени обяснения на кои обекти и каква дейност е извършвал в [фирма] и получавал ли е пътни, дневни и квартирни пари и в какъв размер. Видно от констатациите на РД, до издаването му горечитираното искане не е връчено на лицето и не са събрани изисканите доказателства.

- с ИПДПОТЛ №Р-22221018001261-041-002/31.07.2018 г. е изискано от М. М. М. с ЕГН [ЕГН] да представи копие от трудовия договор, сключен с горечитирания доставчик; документи във връзка с получени възнаграждения и удържани осигурителни вноски по същия; копие от трудова книжка; копие от длъжностна характеристика, както и писмени обяснения на кои обекти и каква дейност е извършвал в [фирма] и получавал ли е пътни, дневни и квартирни пари и в какъв размер. Видно от констатациите на РД, до издаването му горечитираното искане не е връчено на лицето и не са събрани изисканите доказателства.

- с ИПДПОТЛ №Р-22221018001261-041-003/31.07.2018 г. е изискано от Б. А. Я. с ЕГН [ЕГН] да представи копие от трудовия договор, сключен с горечитирания доставчик; документи във връзка с получени възнаграждения и удържани осигурителни вноски по същия; копие от трудова книжка; копие от длъжностна характеристика, както и писмени обяснения на кои обекти и каква дейност е извършвал в [фирма] и получавал ли е пътни, дневни и квартирни пари и в какъв размер. Видно от констатациите на РД, до издаването му горечитираното искане не е връчено на лицето и не са събрани изисканите доказателства.

За удостоверяване реалността на фактурираните от [фирма] доставки, от жалбоподателя са представени копия от процесните фактури, придружени с приемо-предавателни протоколи и фискални бонове за извършени плащания по

доставките, както и счетоводни справки за извършено осчетоводяване. От [фирма] са представени още писмени обяснения относно начина на осъществяване на контакт с процесния доставчик, който е извършван по телефона, както и информация за електронния му адрес и телефон за връзка със същия.

В тази връзка от органите по приходите е констатирано, че на така посоченият електронен адрес [електронна поща] и телефон за връзка [ЕГН], многократно е извършван опит в хода на ревизията да бъде осъществен контакт с [фирма], но без успех.

На 17.07.2018 г. от [фирма] са представени копия от фактурите, издадени на ревизираното лице, както и приемо-предавателни протоколи към същите, приети с вх. №53-00-893#1.

След анализ на така събраните документи и съпоставката им с информационният масив на НАП от органите по приходите е прието, че процесните фактури не отразяват реално извършени доставки по смисъла на чл. 6 от ЗДДС, поради което на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС е отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 25_068,90 лв. Доводите на ревизиращите за това са следните: ненамирането на представител на [фирма] на декларирания адрес за кореспонденция с НАП не е позволило да се установи наличието на редовно водено счетоводство на дружеството – доставчик; липсват счетоводна отчетност за движението на стоково-материалните запаси /закупуване, транспортиране, съхраняване/; няма данни процесният доставчик да разполага с Д., складове, обекти; няма данни кои лица са приемали и предавали стоките.

Актът е оспорен по реда на чл. 152 ДОПК с вх. № 53-03-2723 от 22.10.2018 г. по описа на ТД на НАП-С., т.е в срока по чл. 152, ал. 3 от ДОПК. С решение № 399/08.03.2019 г. директорът на Дирекция „ОДОП” е потвърдил обжалвания пред него РА, в частта на установени данъчни задължения по ЗДДС, ведно със съответните лихви. Датата на връчване на решението е 12.03.2019г. Жалбата срещу ревизионния акт, в частта ,потвърден с решението на Директора на ДОДОП е депозирана на 21.03.2019год/стр.2 / ,поради което е и допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

В рамките на съдебното производство от страна на жалбоподателя бе поискано събирането на допълнителни доказателства- допусната съдебно счетоводна експертиза и съдебно техническа експертиза и писмени доказателства.

От приетото заключение на ССЕ с вещо лице О. Т. в с.з. на 17.12.2019г се установява, че доставените стоки и услуги от Д.- А. Дизайн Е. на С. Г и В О. са отразени съгласно счетоводното законодателство и националните счетоводни стандарти в счетоводството на жалбоподателя. Проверка в счетоводството на доставчика не е извършена, поради неосъществяване на контакт с техен представител. Всички доставки на услуги и стоки за процесния период са разплатени в брой от страна на С. Г и В О. на Д. –А. Дизайн Е., като са налични фискални бонове и надлежно осчетоводяване на плащанията. Проверката в счетоводството на С. Г и В О. не установило разходи, свързани с преките доставки/товарене, разтоварване, транспорт и т.н./, тъй като доставчикът е осигурявал доставките на строителните обекти в [населено място] пазар на строителните площадки на Ново стъкло ЕАД, а разтоварването на материалите се е извършвало с наличната работна ръка на С. Г и В О.. Спазен е принципа на документалната обосновааност, както и изискванията на счетоводното законодателство и приложимите счетоводни стандарти.. По всички

процесни доставки е начислев ДДС.Процесните доставки и услуги са използвани за последващи облагаеми сделки от основната дейност на С. Г и В О..

Съдът кредитира заключението на вещото лице като обективно и логично,съответстващо на останалите писмени доказателства и неоспорено от страните.

От приетото заключение на СТЕ с вещо лице Д. Б. в с.з. на 17.12.2019г се установява,че стоки,идентични по вид и количество на доставените от Д.- А. Дизайн Е. са вложени в изгражданите подобекти от С. Г и В О. на обект Ново стъкло-[населено място] пазар.Работите по полагане на гипсокартон,монтаж на окачен таван и изграждане на преградни стени,отразени във фактурите и придружаващата ги документация от Д.-А. Дизайн ЕООДса извършени,съгласно таблицата ,изготвена от СТЕ в констативно съобразителната част.Тази таблица отразява и момента на влагането на описаните стоки и СМР-крайната дата е 04.10.2018г,когато възложителя Ново стъкло ЕАД е приел извършената работа от строителя С. Г и В О..

Съдът кредитира заключението на вещото лице като обективно и логично,съответстващо на останалите писмени доказателства и неоспорено от страните.

При изложената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Ревизионният акт е издаден от компетентен орган по приходите на основание чл. 119, ал. 2 от ДОПК, след надлежно възложена ревизия съгласно чл. 112 и 113 от кодекса/писмени доказателства на стр.76-96/. Изготвен е в предвидената в чл. 120 от ДОПК форма и съдържа необходимите реквизити. Мотивиран е подробно, като неразделна част от него е и ревизионният доклад, където са подробно изложени фактическите констатации и съображения на екипа.

При така изложената фактическа обстановка ,съдът формира и своите правни изводи- На основание чл. 160,ал.1 от ДОПК съдът разглежда спора по същество и когато приеме, че актът е незаконосъобразен на основаниято, на което е издаден, следва да разгледа спора по същество, като прецени наличието на материалноправните предпоставки за възникване и упражняване правото на данъчен кредит. Производството по обжалване на РА не е контролно - отменително, а е процес по същество, поради което съдът следва да реши, с оглед на събраните по делото доказателства, дали се дължи данък и в какъв размер. С оглед правомощието на съда по чл.160, ал.2 от ДОПК, същият следва да провери за всеки от доставчиците, дали са спазени изискванията на закона относно начисляване на данъка и реалността на доставката. В този смисъл е и константната практика на Върховния административен съд – решение № 4843 от 03.04.2012 г. по адм. дело № 5289/2011 г. и решение № 15605 от по адм. дело № 4030/2011 г.

По своята същност правото на приспадане на данъчен кредит представлява сложен фактически състав, правните последици, от който могат да възникнат само ако са изпълнени всички образуващи го елементи. Безспорно прието в правната теория и практика е, че признаването на правото на приспадане на данъчен кредит е неразривно свързано с извършването на реална доставка по смисъла на чл. 6, ал. 1 и чл. 9 от ЗДДС, Доставка на стока по смисъла на закона е прехвърлянето на правото на собственост или друго вещно право върху стоката, а доставка на услуга е всяко извършване на услуга.

Безспорно е, че изводът за липса на реална доставка е плод на оценка на

установени факти и обстоятелства от обективната действителност, т. е. прилагане на определени логически правила към обективно съществуващи факти. Като такава тя подлежи на контрол, т. е. винаги следва да бъде установено дали изводът за липса на реална доставка е изграден при правилна преценка на фактите и обстоятелствата, установени по време на ревизията. В този смисъл, при обжалването на ревизионния акт, не само ревизираното лице има задължение да докаже реалността на доставките, като положителен и благоприятен за него факт, свързан с възникването на право на данъчен кредит, но и следва да бъде установено доколко изводът на органа по приходите за липса на реални доставки е логически и правно издържан.

Реалното извършване на една доставка е положителен факт от действителността, който при осъществяването си остава следи и за него съществуват преки и косвени доказателства. Всяка доставка на стока или услуга представлява стопанска операция, която има две страни: доставчик и получател. Във връзка с това, всяка от страните трябва да притежава счетоводни и търговски регистри за съставени и осъществени сделки, както и писмени доказателства, които да докажат наличието на осъществените доставки. Липсата на такива съответно може да обоснове извода за липса на реално извършени доставки по смисъла на чл. 6, ал.1 и чл. 9, ал.1 от ЗДДС.

За да ползва данъчен кредит, жалбоподателят следва да докаже материално-правните предпоставки по ЗДДС за възникване и упражняване на правото на приспадане. В този смисъл следва да се тълкува и разпоредбата на чл. 170, ал. 1 от АПК по отношение на задълженото лице, което се явява заинтересувано да докаже благоприятни за него факти/решение № 12089/11,11,2008г по адм. Дело № 7052/2008г на ВАС, решение № 15435/23,11,2011год по адм.дело№2420/2011 на ВАС, решение по дело С-414/10г на СЕС от 29,03,2012год и решение от 03,05,2012год по дело С-520/10г на СЕС/. Доколкото правото на данъчен кредит е субективно притезателно право с насрещен субект приходната администрация /Държавата/,то съгласно правилото на чл.154 от ГПК, приложимо въз основа на § 2 от ДР на ДОПК във вр. чл.144 от АПК,доказателствената тежест за установяването му е на жалбоподателя. При условията на главно пълно доказване , О. С. Г и В успя да се справи с тази доказателствена задача в настоящето производство.Приходната администрация с наличните по административната преписка писмени доказателства,поведението на доставчика на жалбоподателя не успя да проведе насрещно доказване за установяване на фактите,свързани с липсата на реално изпълнение на доставките по процесните фактури.

В решението си по делото Б. /решение от 06,12,2012год по дело С-285/2011 на Съда на Европейския Съюз е дадено задължително тълкуване на разпоредбите на чл.167 и сл. от Директива 112/2006год относно общата система на ДДС ,свързано с въпроса за преценката на това дали извода на приходната администрация за нереалност на доставката е пряко свързан с отказа на данъчен кредит по ДДС.В него е посочено,че от постоянната съдебна практика на СЕС се установява,че правото на данъчнозадължените лица да приспадат от ДДС, на които са лица платци, дължимия или платения

ДДС за закупени от тях стоки и за получени от тях услуги, представлява основен принцип на въведената от законодателството на Съюза обща система на ДДС (вж. Решение от 21 юни 2012 г. по дело Mahagaben и David, C-80/11 и C-142/11).

Въпросът дали дължимият ДДС за предходни или последващи продажби на определени стоки е бил внесен или не в държавния бюджет, е без значение за правото на данъчнозадълженото лице да приспадне платения по получени доставки ДДС. Всъщност ДДС се прилага спрямо всяка сделка в процеса на производство и разпространение, като се приспада ДДС, начислен пряко върху различните елементи от цената (вж. Решение от 12 януари 2006 г. по дело O. и др., C-354/03, C-355/03 и C-484/03, R., стр. I-483, точка 54, Решение по дело K. и R. R., посочено по-горе, точка 49 и Решение по дело Mahagaben и David, посочено по-горе, точка 40). Освен това от текста на член 168, буква а) от Директива 2006/112 следва, че за да се ползва от правото на приспадане, е необходимо, от една страна, заинтересуваният да бъде данъчнозадължено лице по смисъла на тази директива и от друга страна, стоките или услугите, на които се основава това право, да се използват впоследствие от данъчнозадълженото лице за целите на собствените му облагаеми сделки, а нагоре по веригата тези стоки или услуги трябва да бъдат доставяни от друго данъчнозадължено лице (вж. Решение по дело S. P., посочено по-горе, точка 52 и Решение от 6 септември 2012 г. по дело Tyth, C-324/11, точка 26). Посочено е също така, че борбата срещу данъчните измами, избягването на данъци и евентуалните злоупотреби е цел, призната и насърчавана от Директива 2006/112.

В тази насока и диспозитива на решението по същото дело сочи, че членове 2, 9, 14, 62, 63, 167, 168 и 178 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност трябва да се тълкуват в смисъл, че при обстоятелства като разглежданите в главното производство не допускат на данъчнозадължено лице да бъде отказано правото да приспадне данъка върху добавената стойност за доставката на стоки, поради това че поради измами или нередности, извършени нагоре или надолу по веригата спрямо тази доставка, се счита, че последната не е била реално осъществена, без въз основа на обективни данни да е доказано, че това данъчнозадължено лице е знаело или е трябвало да знае, че посочената от него сделка, на която то основава правото на приспадане, е част от измама с данък върху добавената стойност, извършена нагоре или надолу по веригата от доставки, което следва да провери запитващата юрисдикция. Това решение на СЕС, както и Решение от 21 юни 2012 г. по дело M. и D., C-80/11 и C-142/11 следва да се съобразят с някои други основополагащи принципи на правото на приспадане на данъчен кредит. Всъщност по делото B. и по дело M. и D. фактите са напълно различни от тези, установени в настоящето производство. Идентично е и произнасянето на СЕС с Определение от 03.07.2013 год по дело C-572/11 Мениджърски бизнес решения срещу ДДОДОП: Член 168, буква а) и член 203 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност, както и принципите на данъчен неутралитет и на защита на оправданите правни очаквания трябва да се

тълкуват в смисъл, че допускат на получателя по фактура да се откаже право на приспадане на посочения в тази фактура данък върху добавената стойност, когато доставките, за които се отнася последната, не са били действително осъществени, дори ако рискът от данъчни загуби е отстранен, с мотива че издателят на фактурата е платил посочения в нея данък върху добавената стойност. Действително доставчикът на О. С. Г и В – Д.-А. Дизайн Е. не е разполагало в релевантния период с кадрови и технически потенциал за извършване на спорните доставки- услуги по СМР и доставка на родовоопределени стоки, но спорният в настоящето производство въпрос е дали тежестта на доказване на този факт лежи върху жалбоподателя, за да изключи добросъвестното му поведение при упражняване на правото на данъчен кредит или лежи върху органите по приходите, които следва да установят знанието на жалбоподателя за тези факти.

Според съда за целите на ЗДДС данъчно събитие е не правоотношението /сделката / или задължението, а изпълнението на задължението за прехвърляне на правото на собственост или извършването на услугата /вж. чл. 6, ал. 1; чл. 9, ал. 1 и чл. 25, ал. 1 от ЗДДС/. В тази насока наличието или не на сключен договор между жалбоподателя и доставчикът му за извършване на СМР или за доставка на стоки се презюмира с издаването на данъчна фактура и наличието на доказателства за плащането ѝ. Данъчното законодателство обвързва облагането с ДДС не със съгласието на страните за възникване на облигацията и поемането на задължението, а изпълнението като резултат. Без да е прехвърлено правото на собственост и извършена услугата данъчно събитие не съществува /естествено в основната хипотеза на облагаема доставка по чл. 2, т.т. 1-4 от ЗДДС/. Установяването на пораждащият задължението за доставката юридически факт е индиция за реалността на имущественото разместване при изпълнението.

Субект на изпълнението /пряко или чрез други лица/ следва да бъде доставчикът. Осигуряването на изпълнение от различно лице не може да има за последица възникването на право на приспадане на данъчен кредит. Косвено доказателство за различно от изпълнителя лице извършило услугите по спорните фактури е отсъствието на достатъчно в качествено и количествено отношение заети лица.

Съгласно обичайната търговска практика, за да защити собствените си икономически интереси, добронамереният търговец би предприел всякакви законосъобразни действия за осъществяване на контакт с контрагентите си и представяне на необходимите доказателства. Съгласно заключението на ССЕ всички доставки на услуги и стоки са заплатени от С. Г и В О., като е налице надлежно осчетоводяване на плащането, противно на твърденията на органите по приходите, като неоспорени се явяват приложените по делото фактури с налични касови бележки към тях, издадени от доставчика. Доставените стоки са са транспортирани до строителните площадки на Ново стъкло ЕАД в [населено място] пазар, а разтоварването се е извършвало с наличната работна ръка на жалбоподателя. Процесните доставки и услуги са използвани за последващи сделки от основната дейност на С. Г и В О.. В тази насока също така следва да се отбележат и установените от СТЕ обстоятелства, а именно че стоки, идентични по вид и

количество на доставените от Д.- А. Дизайн Е. са вложени в изгражданите подобекти от С. Г и В О. на обект Ново стъкло- [населено място] пазар.Работите по полагане на гипсокартон,монтаж на окачен таван и изграждане на преградни стени,отразени във фактурите и придружаващата ги документация от Д.-А. Дизайн Е. са извършени,съгласно таблицата ,изготвена от СТЕ в констативно съобразителната част.Тази таблица отразява и момента на влагането на описаните стоки и СМР-крайната дата е 04.10.2018г,когато възложителя Ново стъкло ЕАД е приел извършената работа от строителя С. Г и В О..Тези констатации на вещото лице се подкрепят и от представените от жалбоподателя допълнителни писмени доказателства- актове обр. 19,количествено стойностни сметки,приемо-предавателни протоколи и фактури.Всички изложени по горе факти показват,че процесните доставки на стоки и услуги са вложени в изграждането на предприятието Ново стъкло ЕАД в [населено място] пазар и осигуряването на инфраструктурата на промишлената му база.

Следва да се посочи, че нито в РД, нито в РА, нито в Решението на горестоящия административен орган се съдържат констатации, че въз основа на обективни данни задълженото лице е знаело или е трябвало да знае, че сделката с която обосновава правото си на данъчен кредит е част от данъчна измама. Поради това то не може да бъде държано отговорно за това, че доставчикът няма редовно водено счетоводство, че не разполага с материално-технически и кадрови ресурс за изпълнение на възложените услуги.

При тези обстоятелства следва, че за получателя по фактурите за налице материалноправните предпоставки за възникване на правото на данъчен кредит по чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1 ЗДДС във връзка с чл. 25, ал. 2 и чл. 9, ал. 1 ЗДДС, което незаконосъобразно му е отказано с оспорения акт.

При доказано изпълнение на възложените строителни работи, липсата на доказателства за нает персонал от доставчика, както и на такива за материална или техническа обезпеченост, не съставлява самостоятелно основание за отказ на данъчен кредит. В този случай следва да се приложат преюдициалните заключения на Съда на ЕС по дело С-324/11 и съединени дела С-80/11 и С-142/11, дадени при идентични факти. По делото не са установени данни и доказателства, че ревизирианият търговец сам е извършил строителните работи в обекта. Липсват други обективни данни, въз основа на които да се приеме, че е знаел или следвало да знае, че доставчикът му не разполага с работници, както и че фактурите са издадени с цел да се ползва данъчно предимство от приспадане на ДДС.

Следва все в тази връзка да се посочи и че дори да не е доказано, че предметът на доставката е реализиран именно от издателя на фактурата, при доказаното получаване на този предмет от получателя на фактурата, следва да е установено, че получателят е знаел това и че процесната фактура е издадена единствено с цел ревизираното дружество – получател по нея да упражни право на приспадане.

Това следва от задължителното тълкуване на разпоредби на Директивата за

ДДС в съдебната практика на Съда на ЕС.

Съгласно Решение от 22 октомври 2015 година по дело C-277/2014г. на Съда на ЕС е прието, че разпоредби на Директивата за ДДС трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална правна уредба като тази по главното производство, която не признава на данъчнозадълженото лице право да приспадне данъка върху добавената стойност, дължим или платен по получени от него доставки на стоки, когато фактурата е издадена от лице, което с оглед на предвидените от тази правна уредба критерии следва да се счита за несъществуващо, и не може да се установи кой е действителният доставчик на стоките, освен ако въз основа на обективни данни и без да се изисква от данъчнозадълженото лице да е извършило проверки, които не са негова задача, е било установено, че това данъчнозадължено лице е знаело или е трябвало да знае, че посочената доставка е част от измама с данъка върху добавената стойност, което следва да се провери от запитващата юрисдикция.

Независимо от предмета на доставките – стоки, тълкуването по това дело е приложимо и за настоящия случай, тъй като от акта за преюдициално запитване следва, че както и в настоящия случай, лицето, което желае да упражни право на приспадане, има качеството на данъчнозадължено лице по смисъла на Директивата за ДДС, действително е получило и платило предмета на доставките, посочени в издадените от доставчика фактури, и впоследствие е използвало този предмет за нуждите на сключените от него облагаеми сделки. /т.30/. /в този смисъл Решение № 2359/19.02.2019г., постановено по адм.дело № 11775/2018 по описа на ВАС,и Решение № 22/03.01.2020г., постановено по адм.дело № 5099/2019 по описа на ВАС /.

С оглед на изложеното жалбата против ревизионния акт се явява основателна,следва да се признае правото на данъчен кредит на жалбоподателя по доставките на Д.-А. Дизайн Е. и същият следва да се отмени.

При направено искане за това и на основание чл.161 от ДОПК на жалбоподателя се дължат разноски съгласно представения списък в размер на 1800 лева.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 160 от ДОПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по оспорването на [фирма], ЕИК[ЕИК] , със седалище [населено място], [улица],вх.Б,ет.1,ап.1 чрез Г. М., в качеството на управител,чрез адв. Т. Ревизионен акт /РА/ №Р-22221018001261-091-001 от 09.10.2018 г., , потвърден в обжалваната част от директора на дирекция ОДОП при ЦУ на НАП с решение № 399/08.03.2019 г., с който на дружеството е отказано право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 25068,90 лв,ведно с лихви в размер на 1759,34лв.

ОСЪЖДА Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място] при ЦУ на НАП да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК] , със седалище

[населено място], [улица], вх.Б, ет.1, ап.1 чрез Г. М., в качеството на управител, чрез адв. Т., разноски в размер на 1800 лева.
Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от връчване на преписи на страните.

СЪДИЯ: